

χιλιάδων ή του ενός εκατομμυρίου και των μηχανισμών των μεγαλοοικονομικών παραγόντων και ούτε να καταδέχεστε να δώσετε απάντηση στο ναό της δημοκρατίας, στη Βουλή και μέσω της Βουλής στον ελληνικό λαό.

Είναι αλήθεια ναι ή όχι, κύριε Υπουργέ των Οικονομικών και της Εθνικής Οικονομίας, ότι δόθηκαν και από την Εθνική και από άλλες τράπεζες του δημοσίου, δάνεια σε εκδοτικές επιχειρήσεις; Είναι αλήθεια ναι ή όχι;

Γιατί εμείς πήραμε τη μεγάλη απόφαση ως Δ.Η.Κ.ΚΙ. και εγώ προσωπικά από τότε που μπήκα στην πολιτική, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, να μην είμαι στην πολιτική για να χαϊδεύω αυτούς τους κυρίους. Να μην είμαι στην πολιτική για να καταπίνω τη γλώσσα μου μπροστά στην αδικία, μπροστά στην ανισότητα με την οποία αντιμετωπίζονται οι ισχυροί σε σχέση με τους απλούς ανθρώπους, όποιο και αν ήταν το κόστος και το έξοδα προσωπικά και ξέρω τι σημαίνει αυτού του είδους η πολιτική.

Αλλά πιστεύουμε στο Δ.Η.Κ.ΚΙ. και εγώ προσωπικά ότι είναι η μόνη πολιτική και ο μόνος δρόμος -επίπονος ναι, με τεράστια εμπόδια- που μπορεί να δημιουργήσει μια ελπίδα για έξοδο απ' αυτά τα μεγάλα αδιέξοδα, τα οικονομικά και τα κοινωνικά και γι' αυτήν την πολιτική διαφθορά και την πολιτική παρακμή.

Έχετε την εντύπωση, κύριοι συνάδελφοι και κύριοι της Κυβέρνησης, ότι παρακολουθεί αυτές τις μέρες τη συζήτηση ο λαός; Κάνετε λάθος. Κανένας μα κανένας δεν παρακολουθεί. Και αυτό πρέπει να το δούμε, πρέπει να το καταλάβουμε όλοι, ώστε πραγματικά οι πολιτικές αποφάσεις να παίρνονται εδώ μέσα και όχι έξω από εδώ, γιατί τότε ισχύει αυτό που λέει και το τραγούδι ότι φοβούμαι αυτούς που κάνουν για μας χωρίς εμάς, που αποφασίζουν για μας χωρίς εμάς. Και αυτό το έχει καταλάβει πολύ καλά ο ελληνικός λαός. Και ασφαλώς οι ιδιοκτήτες των μεγάλων καναλιών μπορεί μεν να κάνουν τις διαπλοκές τους με ηγεσίες κομμάτων και κυβερνήσεων για να ικανοποιήσουν τις απληστίες τους, τα οικονομικά τους συμφέροντα, αλλά πρέπει να ξέρουν ότι είναι φοβερά συνένοχοι αυτού που γίνεται σήμερα και στο εθνικό και στο οικονομικό και στο κοινωνικό επίπεδο και θα λογοδοτήσουν και αυτοί μαζί με την Κυβέρνηση γι' αυτόν το κατάντημα, γι' αυτόν τον κατήφορο. Γιατί δεν βλέπτε, κύριοι ιδιοκτήτες των μεγάλων καναλιών και μεγαλοεπιχειρηματίες και λίγος πατριωτισμός.

Σκεφθείτε, επιτέλους, ότι είστε σε αυτήν τη χώρα και ότι πρέπει να δείτε και λίγο και αυτούς τους απλούς ανθρώπους. Και ασφαλώς οι πολιτικές ηγεσίες και τα πολιτικά κόμματα πρέπει να αντιληφθούν τη μεγάλη τους ευθύνη να σηκώσουν το ανάστημα απέναντι σε αυτές τις λογικές, απέναντι στις προστάθειες συνδιαλλαγής και πολιτικής συναλλαγής, αν θέλουν πραγματικά και όχι στα λόγια, να αναβαθμίσουν τους θεσμούς να φέρουμε και πάλι τη νεολαία και το λαό κοντά μας, να τον φέρουμε με τον ειλικρινή λόγο και όχι με το εκάστοτε συμφέρον.

Εμείς σας δηλώνουμε, όποιο και αν είναι το κόστος ότι θα συνεχίσουμε. Να σας πω και κάτι; Και ποτέ να μην ξαναμπούμε στη Βουλή, αν το θελήσει ο ελληνικός λαός. Να χαιρέται τους εκσυγχρονιστές του, να χαιρέται τους εκφραστές του. Δεν είδαμε ποτέ την πολιτική ως επάγγελμα. Το απέδειξα στην πράξη και όχι στα λόγια. Θέλουν να κάνουν και αυτοί την επανάσταση που κάναμε και εμείς και κάνουμε καθημερινά; Ας το αποφασίσουν. Δεν θέλουν; Ας αναλάβουν και τις δικές τους προσωπικές ευθύνες. Ο κάθε πολίτης πλέον διατηρώντας αυτήν την κατάσταση γίνεται συνένοχος και συνυπεύθυνος.

Ευχαριστώ πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν θα δώσω συνέχεια στο θέμα που παρακολούθησε ο ελληνικός λαός πιο πριν. Επειδή, όμως, ελέχθησαν λόγια προσβλητικά από τον κ. Τσοβόλα, δεν μου επέτρεψε να του απαντήσω, αλλά πρέπει να πω τώρα, πως δεν αισθάνομαι κομματάρχης, όταν βρίσκομαι σε αυτήν εδώ τη θέση. Το γνωρίζετε, νομίζω, άριστα όλοι οι συνάδελφοι, όλων των κομμάτων. Και δεύτερον, όταν για λόγους τους οποίους εκείνος γνωρίζει, εξήγησε να έλθει από την περιφέρεια της Άρτας, στη δεύτερη περιφέρεια της Αθήνας, όλοι οι συνάδελφοι υποψήφιοι του

ψηφοδελητίου του ΠΑ.ΣΟ.Κ., τον δεχθήκαμε πραγματικά με καλή διάθεση και θελήσαμε όλοι να τον τιμήσει ο λαός της περιφέρειάς μας.

Τίποτε άλλο, κύριοι συνάδελφοι, και προχωρούμε.

Ο Πρόεδρος της Νέας Δημοκρατίας έχει το λόγο.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΑΡΣΕΝΗΣ (Υπουργός Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων): Κύριε Πρόεδρε, παρακαλώ το λόγο.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Κύριε Υπουργέ της Παιδείας, είχε ζητήσει πριν από σας το λόγο ο κ. Καραμανλής, ο Αρχηγός της Αξιωματικής Αντιπολιτεύσεως.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ (Πρόεδρος της Νέας Δημοκρατίας): Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η συζήτηση για τον Προϋπολογισμό του 1999 βρίσκει τη χώρα σε περίοδο παρατεταμένης παρακμής. Παρακμής κοινωνικής, παρακμής οικονομικής, που προκαλούν όμως και πολιτική παρακμή, η οποία μετουσιώνεται αφενός μεν σε κρίση εμπιστοσύνης των πολιτών προς εκείνους που διαχειρίζονται ανεπιτυχώς τις τύχες της χώρας και αφετέρου σε πολιτική αστάθεια, όπως δείχνουν τα πράγματα.

Δεν είναι μόνο ότι η συντριπτική πλειοψηφία των πολιτών αποδοκιμάζει τις κυβερνητικές επιλογές. Δεν είναι απλώς ότι η ελλογική βάση του κυβερνώντος κόμματος συρρικνώνεται δραματικά. Είναι κυρίως ότι το χάσμα ανάμεσα στην Κυβέρνηση και στην κοινωνία διευρύνεται όλο και περισσότερο. Έχει γίνει πλέον αγεφύρωτο.

Ο τόπος πορεύεται με μία Κυβέρνηση και έναν Πρωθυπουργό, που είναι απολύτως αποκομμένοι από την κοινωνία και τη ζωή πραγματικότητα. Και το χειρότερο είναι πως η Κυβέρνηση και ο Πρωθυπουργός αρνούνται να το καταλάβουν, με αποτέλεσμα το χάσμα να διευρύνεται ακόμα περισσότερο και η πολιτική κρίση να βαθαίνει.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πέντε είναι τα κυρίαρχα στοιχεία του πολιτικού τοπίου, όπως διαμορφώνεται εν όψει του 1999.

Πρώτον, είναι βέβαιο ότι οι οικονομικές και κοινωνικές επιλογές της Κυβέρνησης έχουν οδηγήσει σε αδιέξοδο. Το αδιέξοδο αυτό δεν συγκαλύπτεται ούτε μπορεί να συγκαλυφθεί από την ατελείωτη δεικτολογία του κ. Σημίτη και της Κυβέρνησης. Η ίδια δεικτολογία έχει επιστρατευτεί και σ' αυτήν τη συζήτηση. Μία δεικτολογία όμως, που δεν έχει καμία σχέση με την πραγματικότητα που βιώνουν καθημερινά οι Ελληνίδες και οι Έλληνες. Και εδώ προκύπτει ένα μεγάλο ερώτημα: ποιο είναι το ουσιαστικό; Οι δείκτες ή η πραγματική οικονομία; Οι δείκτες ή το βιοτικό επίπεδο του πολίτη; Οι δείκτες ή η αθλιότητα του τριτοκοσμικού κράτους; Οι δείκτες ή η αγωνία του πολίτη για το αύριο, για την ανεργία που κτυπάει την πόρτα του, για το άδηλο μέλλον των παιδιών του, για την ανασφάλεια που τον καταδιώκει σε κάθε του βήμα; Με δύο λόγια: ποιο είναι το ουσιαστικό; Οι δείκτες ή η οικονομική και κοινωνική πραγματικότητα που βιώνουμε όλοι, μία πραγματικότητα μιζέριας και παρακμής;

Μπορεί ο Πρωθυπουργός να αισθάνεται ευτυχής με τους δείκτες του. Όμως είναι σαφές ότι οι Ελληνίδες και οι Έλληνες αισθάνονται δυστυχείς για την πραγματικότητα, που τους έχει επιφυλάξει ο κ. Σημίτης. Αυτή η οργή, η δυσφορία, η αποδοκιμασία κατά της Κυβέρνησης καταγράφεται παντού και παίρνει ήδη τη μορφή χιονοστιβάδας.

Η μόνη που είναι ευτυχής με τις επιλογές της είναι η Κυβέρνηση, την ίδια ώρα που η κοινωνία αποδοκιμάζει ολοένα και πιο έντονα αυτές τις επιλογές της.

Το δεύτερο πολιτικό δεδομένο είναι πως ο τόπος πλέον έχει εξαιρετικά αποδυναμωμένη Κυβέρνηση, έναν αποδυναμωμένο Πρωθυπουργό. Αυτή η αδύναμη Κυβέρνηση δεν μπορεί να κάνει τις αναγκαίες διαρθρωτικές αλλαγές τις τομές, τις θαρραλέες μεταρρυθμίσεις που χρειάζεται η χώρα και κυρίως το κράτος της ντροπής. Η Κυβέρνηση, αδύναμη, άτολη και χωρίς πυξίδα, δίνει μάχες οπισθοφυλακών με πρόχειρα ημίμετρα, αναπαράγοντας όμως τη μιζέρια και τη μετριότητα. Η Κυβέρνηση Σημίτη καθημερινά φθείρεται και γίνεται όλο και

πιο αδύναμη, ενώ σε κάθε βήμα της η λαϊκή δυσφορία διογκώνεται. Και μια τέτοια Κυβέρνηση, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ούτε λύνει ούτε μπορεί να λύσει προβλήματα. Απλώς με την παράταση του βίου της τα επιδεινώνει. Αυτό είναι κανόνας και ισχύει για όλες ιστορικά τις αδύνατες κυβερνήσεις και για όλους τους αδύναμους Πρωθυπουργούς.

Το τρίτο στοιχείο της πολιτικής δυναμικής αφορά στα εκρηκτικά εσωκομματικά προβλήματα του κυβερνώντος κόμματος. Είναι σαφές ότι το κυβερνών κόμμα είναι βαθύτατα διχασμένο. Και αυτό, θέλω να πω, δεν μας αφορά. Τυχαίνει όμως το συγκεκριμένο κόμμα να κυβερνά τη χώρα, να έχει τις τύχες της διακυβέρνησης της χώρας και έτσι, μοιραία, η εσωτερική του κατάσταση αφορά σ' ολόκληρη την ελληνική κοινωνία, γιατί αγαπητοί συνάδελφοι, διχασμένα κόμματα αδυνατούν να κυβερνήσουν. Ασχολούνται με τα μικροκομματικά τους προβλήματα και όχι με τα προβλήματα των πολιτών. Είναι τόσο έντονα τα προβλήματα που αντιμετωπίζει ο κ. Σημίτης στο εσωτερικό του κόμματός του, ώστε δεν διστάζει να παίζει ακόμα και με τους θεσμούς. Προκάλεσε τη συζήτηση για την ψήφο εμπιστοσύνης, μεταφέροντας στο Κοινοβούλιο τον εσωκομματικό μικρόκοσμό του και μέσω του Κοινοβουλίου επεχείρησε να ασκήσει τον εκβιασμό στο κόμμα του. Και πρόσφατα, έστω και σε φραστικό ακόμα επίπεδο, άρχισε να παίζει ακόμα και με τον κορυφαίο πολιτικό θεσμό, με τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας.

Και το ερώτημα είναι: Έτσι θα επιχειρήσετε να κυβερνήσετε από εδώ και πέρα; Με την προσοχή στραμμένη στο εσωτερικό του κόμματος, ενός κόμματος που εμπιστεύεται ολοένα και πιο λίγο τις επιλογές της Κυβέρνησης; Και είναι βέβαιο ότι, όσο θα φθείρεται η Κυβέρνηση, τόσο θα πολλαπλασιάζονται και τα εσωκομματικά προβλήματα του κυβερνώντος κόμματος. Και όσο πολλαπλασιάζονται αυτά τα προβλήματα, τόσο λιγότερο θα κυβερνάει ο Πρωθυπουργός. Αντί δηλαδή της υπερήμερης και αναγκαίας παρουσίας ενός Πρωθυπουργού, που θα έπαιρνε πρωτοβουλίες δράσης, αποτελεσματικότητας, τομών, ο Πρωθυπουργός γίνεται ολοένα και περισσότερο Πρωθυπουργός παρατηρητής, παρατηρητής της αποσύνθεσης και παρακμής.

Το τέταρτο στοιχείο της πολιτικής δυναμικής αφορά στην ογκούμενη δυσφορία των κοινωνικών εκείνων στρωμάτων, που είναι και τα περισσότερο ευάλωτα στην οικονομική και κοινωνική κρίση. Οι οικονομικά ασθενέστεροι είναι αυτοί που πλήττονται κατά μείζονα λόγο από την ανεργία, που εγκαταλείπονται από το κράτος στη μοίρα τους, απροστάτευτοι από την εγκληματικότητα, τη διαρκώς αυξανόμενη εγκληματικότητα. Θύματα της κρατικής γραφειοκρατίας και αυθαιρεσίας, θύματα υποβαθμισμένης παιδείας και υγείας είναι οι οικονομικά ευάλωτοι, αυτοί που κυρίως έχουν πάρει στην πλάτη τους τις επαναλαμβανόμενες φορολογικές επιδρομές της Κυβέρνησης. Και αυτή η εξέλιξη είναι ανησυχητική. Μπορεί να μην απασχολεί έναν απόμακρο Πρωθυπουργό, μπορεί να μην προβληματίζει μια παγερή Κυβέρνηση, όμως οδηγεί μεγάλα τμήματα του ελληνικού λαού σε κοινωνική περιθωριοποίηση και τελικά υπονομεύει και την κοινωνική συνοχή, αφού οδηγεί σε κοινωνικές συγκρούσεις και σε κοινωνικό διχασμό. Και ειδικά αυτήν την ώρα, που είναι η ώρα των μεγάλων τομών και των μεγάλων ρήξεων με όλες τις αγκυλώσεις, με όλα τα συμπτώματα παρακμής, που χαρακτηρίζουν τα τελευταία χρόνια την Ελλάδα, επιβάλλεται πάνω απ' όλα η διασφάλιση της κοινωνικής συνοχής και η προσπάθεια εξασφάλισης όρων κοινωνικής συνεννόησης, ακριβώς για να είναι εφικτά τα άλματα αυτά, οι τομές αυτές.

Το πέμπτο στοιχείο της πολιτικής δυναμικής, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι ορατό δια γυμνού οφθαλμού. Η ανερχόμενη πολιτική δύναμη στη χώρα μας είναι η Νέα Δημοκρατία. Το επιβεβαίωσαν οι εκλογές για την Τοπική Αυτοδιοίκηση, το επιβεβαιώνουν καθημερινά οι σφυγμομετρήσεις, θα το επιβεβαιώσουν οι ευρωεκλογές και, βεβαίως, θα το σφραγίσουν οι εθνικές εκλογές ...

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

... όποτε και να γίνουν αυτές, είτε πιο νωρίς, αν το τολμήσετε, είτε πιο αργά, αν προσπαθήσετε να κερδίσετε χρόνο.

Απλώς θέλω να σημειώσω ότι χρόνο μπορείτε να κερδίσετε, εκλογές δεν μπορείτε να κερδίσετε.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

Δυστυχώς, όσο περισσότερο χρόνο κερδίσετε εσείς, τόσο χρόνο χάνει η πατρίδα μας από τα αναγκαία που είναι να γίνουν.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το θεωρώ κεφαλαιώδους σημασίας να ξεκαθαρίσουμε ορισμένες βασικές έννοιες γύρω από τον ευρωπαϊκό προσανατολισμό της χώρας.

Μεταχειρίζεστε, κύριοι της Κυβέρνησης και κυρίως ο Πρωθυπουργός, διαρκώς τον όρο της Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης. Θέλω εδώ να ξεκαθαρίσω ότι ο ευρωπαϊκός προσανατολισμός είναι κάτι το πολύ ευρύτερο. Η ΟΝΕ είναι πράγματι ένας στόχος, είναι πράγματι ένα βήμα. Δεν είναι, όμως, ούτε η συνολική αξία, το συνολικό περιεχόμενο του ευρωπαϊκού προσανατολισμού, ούτε η πεμπτούσια του.

Ευρωπαϊκός προσανατολισμός -και σας το λέμε εμείς αυτό, που τον υπηρετούμε και τον θεραπεύουμε με συνέπεια και συνέχεια- σημαίνει και με έμπρακτη προσφορά- είναι πριν απ' όλα η βελτίωση της πραγματικής οικονομίας, αυτό που θα αποκαλώ πάντα "πραγματική σύγκλιση". Είναι η άνοδος του βιοτικού επιπέδου του συνόλου των πολιτών, κυρίως των εργαζομένων. Αυτός είναι ο δείκτης που πραγματικά αντανάκλα την επιτυχία μιας προσπάθειας.

Είναι -και είναι εξαιρετικά σημαντικό αυτό- η πορεία προς την πολιτική ένωση. Θα δώσω ένα απλό παράδειγμα. Βεβαίως είναι και οικονομικοί λόγοι, που επέβαλαν την ιστορική επιλογή της ένταξής μας στην ευρωπαϊκή οικογένεια. Ο κυριότερος, όμως, λόγος ήταν η αναζήτηση όρων βελτίωσης της ασφάλειας της Ελλάδος. Γι' αυτό για μας είναι εξαιρετικά σημαντική για παράδειγμα, η προώθηση της κοινής εξωτερικής πολιτικής και της πολιτικής ασφάλειας. Έχουμε πλήρη επίγνωση των δυσχερειών που υπάρχουν. Έχουμε, όμως, ταυτόχρονα πλήρη επίγνωση των ευθυνών της κάθε ελληνικής κυβέρνησης, κατά μείζονα λόγο της σημερινής ελληνικής Κυβέρνησης, που αδυνατεί να προωθήσει, έστω και με δειλά βήματα, την πολιτική αυτή.

Είναι ακόμα -μια και το ζήτημα είναι επίκαιρο- το κρίσιμο ερώτημα των πόρων, με άλλα λόγια δηλαδή του προϋπολογισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπου τα μηνύματα είναι εξαιρετικά ανησυχητικά. Έναντι αυτών βλέπουμε μια κυβέρνηση, η οποία δεν φαίνεται να είναι διατεθειμένη, δεν φαίνεται να μπορεί να ορθώσει ουσιαστικό, διαπραγματευτικό ανάστημα.

Σε ό,τι αφορά την ΟΝΕ πρέπει να μπορούμε να μπούμε. Εδώ, όμως, χρειάζεται μία διευκρίνιση, γιατί σας άκουσα και φοβούμαι ότι θα ακούσω και τον κ. Σημίτη να επιτίθεται για την επιτυχία της Κυβέρνησής σας στον τομέα αυτό.

Λάθος και μάλιστα λάθος βαρύ, το οποίο το γνωρίζετε βέβαια, απλώς υποκριτικά προσπαθείτε να το καρπωθείτε. Ό,τι σας λέγαμε επιβεβαιώθηκε. Σας λέγαμε ότι δεν θα μπορούσατε να είστε παρόντες στο ραντεβού της Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης, στο ραντεβού του Μαΐου του 1998 και επιβεβαιωθήκαμε. Αποτύχατε στην προσπάθεια αυτή. Αποτύχατε, γιατί είχατε τις λανθασμένες πολιτικές επιλογές, και έτσι επωμισθήκατε το κόστος και τις ευθύνες από την καθυστερημένη ένταξη.

Τα έχω πει πολλές φορές αυτά, αλλά είναι σημαντικό ότι σήμερα και στον οικονομικό τομέα, δηλαδή στις καίριες αποφάσεις γύρω από το οικονομικό μέλλον της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η Ελλάδα, στην ουσία, είναι εκτός, αλλά και στο επίπεδο των πιέσεων που δεχόμαστε γύρω από τα μείζονα θέματα εθνικής ευαισθησίας.

Με απλά ελληνικά, με δική σας ευθύνη μείναμε μεταξεδιαστέοι. Και όταν με καθυστέρηση θα περάσουμε στην επόμενη χρονιά, αυτός δεν είναι λόγος, για να πανηγυρίζετε και να θριαμβολογείτε.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

Υπάρχει, όμως, και ένα αμείλικτο, αδυσώπητο ερώτημα: Πώς

μπαίνουμε, τι Ελλάδα βάζουμε; Και εδώ επανέρχονται στην τεράστια διαφορά ανάμεσα σ' αυτό που κάνετε εσείς, δηλαδή την προσπάθεια προς ονομαστική σύγκλιση, και στην πραγματική κατάσταση της οικονομίας μας, την πραγματική δηλαδή οικονομία.

Είναι αληθές ότι σιωπηρώς έχουν γίνει αποδεκτές οι λογικές των αλχημειών ή, όπως εξωραϊσμένα ονομάζονται, οι πρακτικές της δημιουργικής λογιστικής.

Βλέπετε ότι και εμείς δεν σας καυτηριάζουμε, ιδιαίτερα πάνω σ' αυτήν τη βάση. Κομμάτια να γίνει, θα έλεγε κανείς, ας επιτευχθεί, έστω και με τρομακτική καθυστέρηση, έστω και με μεγάλες και σοβαρές συνέπειες, έστω και αν μεταχειρίζεστε τέτοια τεχνάσματα. Όμως, υπάρχει μια διαφορά. Άλλο να γίνεται κάποια δημιουργική λογιστική και άλλο να εταίρεσθε ότι τα καταφέρατε καλά. Το πραγματικό δημοσιονομικό έλλειμμα, το ξέρετε καλύτερα απ' όλους μας, είναι διπλό απ' αυτό που παρουσιάζετε. Και σας δίνω μόνο δύο παραδείγματα. Πρώτον: δεν συμπεριλαμβάνονται σ' αυτό οι δαπάνες που εμφανίζονται ως κεφαλαιακές μεταβιβάσεις για απόκτηση στοιχείων ενεργητικού, δηλαδή ποσόν άνω των πεντακοσίων δισεκατομμυρίων δραχμών (500.000.000.000). Δεύτερον, μετατρέπεται το βραχυχρόνιο χρέος σε μακροχρόνιο, μεταφέροντας δηλαδή την αποπληρωμή των τόκων από φέτος στο μέλλον, δηλαδή ποσό πάνω από διακόσια πενήντα δισεκατομμύρια δραχμές (250.000.000.000).

Μόνο με αυτά τα δύο παραδείγματα η πραγματική απόκλιση είναι διπλάσια απ' αυτήν που εμφανίζεται. Είναι πρόσθετα οκτακόσια δισεκατομμύρια (800.000.000.000) δραχμές.

Μιλάτε συνήθως για τις ευνοϊκές εκθέσεις των διεθνών οργανισμών. Πρόσφατη έκθεση της Σάλομον Μπράδερς προέβλεπε ότι, για το 1999, το έλλειμμα θα είναι πάνω από 5% του ΑΕΠ. Εάν σ' αυτά προσθέσετε τις εκρηκτικές διαστάσεις του δημοσίου χρέους και, βέβαια, κάτι που επιμελώς αποφεύγετε ακόμη και να σχολιάσετε, το ότι το κρυφό δημόσιο χρέος έχει φθάσει στα οκτώμισι τρισεκατομμύρια (8.500.000.000.000) δραχμές, έχετε μια εικόνα ότι και στα δημοσιονομικά είναι τελείως διαφορετική η πραγματικότητα, από όσα παρουσιάζονται σε έναν προϋπολογισμό εικονικής πραγματικότητας.

Έρχομαι, όμως, στο μείζον ζήτημα της πραγματικής οικονομίας. Η πραγματική οικονομία, κυρίες και κύριοι, έχει άλλους διαφορετικούς και σημαντικότερους δείκτες. Πρώτα απ' όλα τους ρυθμούς αύξησης του εθνικού εισοδήματος. Ατυχείτε, όταν χαιρέσθε για την ελαφρά αύξηση του δείκτη, σε σχέση με τα προηγούμενα χρόνια. Διότι η ουσία είναι η εξής: Όπως θα εξηγήσω σε λίγο, οφείλεται σχεδόν αποκλειστικά στην ελλειμματική εισροή κοινοτικών πόρων και, πάντως, υπολείπεται δραματικά από αυτό που έπρεπε να είναι.

Εάν στοχεύατε στην πραγματική σύγκλιση, θα γνωρίζατε -και είμαι βέβαιος ότι, θεωρητικά τουλάχιστον, το γνωρίζετε- ότι η πραγματική σύγκλιση δεν επιτυγχάνεται με τέτοιους ρυθμούς. Εάν συνεχίσουμε μ' αυτούς τους ρυθμούς, θα μας φάει περίπου μισό αιώνα να πετύχουμε περίπου το 80% του ευρωπαϊκού επιπέδου.

Χρειαζόμαστε ρυθμούς αύξησης, που, με σημερινά δεδομένα, θα έπρεπε να είναι πάνω από 5%. Και πάντως σταθερά βγαίνουν στις μετρήσεις σε ποσοστιαίες μονάδες πάνω από τον κοινοτικό μέσο όρο. Και απ' αυτό απέχτε παρασάγγας.

Άλλος δείκτης πραγματικής οικονομίας: μονάδες αγοραστικής δύναμης. Είμαστε οι τελευταίοι στην Ευρωπαϊκή Ένωση και μάλιστα με απόσταση. Θα σας υπογραμμίσω μάλιστα ότι ο κατώτατος μισθός σε μονάδες αγοραστικής δύναμης έχει για την Ελλάδα συντελεστή τρία, για τη Γαλλία πεντέμισι, για το Βέλγιο επτά.

Παραγωγικότητα: είμαστε στο μισό του ευρωπαϊκού μέσου όρου και στο '98 η αύξηση για την ελληνική οικονομία στην παραγωγικότητα ήταν 1,5%, όταν για την Ιρλανδία ήταν 4% και για την Ισπανία και Πορτογαλία ξεπέρασε το 2,5%.

Ανταγωνιστικότητα: το WORLD ECONOMIC FORUM, πριν από έναν περίπου μήνα, μας κατέταξε μεταξύ πενήντα τριών χωρών στην τεσσαρακοστή τέταρτη θέση. Πάνω από μας βέβαια όλες οι χώρες της Ένωσης συμπεριλαμβανομένων και των άλλων χωρών

της συνοχής, δηλαδή Ιρλανδία, Πορτογαλία, Ισπανία, πάνω από μας και η Τουρκία. Και επιμένω στο σημείο της ανταγωνιστικότητας, γιατί είναι καίριο σ' ό,τι αφορά το μέλλον του τόπου μας.

Έχουμε μία δραματική επιδείνωση στο δείκτη του εμπορικού ισοζυγίου. Σύμφωνα με το δείκτη Balasa, έχει το όνομα του διάσημου, οικονομολόγου Bela Balasa, που είναι το ποσοστό των εξαγωγών επί του αθροίσματος των εισαγωγών και των εξαγωγών, το 1993 ήταν 22,23%, το 1997 ήταν 18,51%, το 1998 με στοιχεία του πρώτου εξαμήνου η πρόβλεψη είναι ότι θα πέσει στο 17,5% περίπου.

Και ο σπουδαιότερος δείκτης της πραγματικής οικονομίας: Απασχόληση. Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι προφανές ότι βρισκόμαστε σε φάση που χαρακτηρίζεται από δυναμική ανεργίας. Γνωρίζετε ότι τα στοιχεία του ΟΑΕΔ είναι ελλιπή. Και αυτά όμως δεν μπορούν να αποκρύψουν την αυξητική τάση. Κατά το Ευρωπαϊκό Παρατηρητήριο Απασχόλησης ήδη το 1996 η ανεργία στην Ελλάδα ξεπερνούσε το 13%. Άρα είναι βέβαιη υπόθεση ότι είναι γύρω στο 14%, η δε υποαπασχόληση στο 25%. Με απλά λόγια, πάνω από μισό εκατομμύριο Έλληνες είναι άνεργοι και μεταξύ αυτών κυρίως νέοι και γυναίκες. Και είναι περίπου στον αριθμό των εκατόν πενήντα χιλιάδων ανθρώπων εκείνοι που συναποτελούν το ακαδημαϊκό προλεταριάτο, δηλαδή πτυχιούχοι, οι οποίοι δεν μπορούν να βρουν δουλειά. Αν προσθέστε σ' αυτό την τραγική υποτέρηση που έχετε και στην απορρόφηση και στην εκτέλεση των προγραμμάτων για την επαγγελματική κατάρτιση, θα έχετε μία εικόνα δραματική.

Ποια είναι τα αίτια; Απλοποιημένα: οι χαμηλοί ρυθμοί ανάπτυξης, οι ανεπαρκείς επενδύσεις και, θα τόνιζα εδώ, ο διωγμός που υφίστανται οι μικρομεσαίες επιχειρήσεις στην Ελλάδα, κυρίως μάλιστα οι εμπορικές.

Θα ήθελα μάλιστα εδώ να κάνω μία αντιστοίχηση, με το τι συμβαίνει στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, που αποδεικνύει ότι πράγματι η ατμομηχανή της ανάπτυξης σε μία ανεπτυγμένη και ώριμη οικονομία είναι οι μικρομεσαίες επιχειρήσεις. Είκοσι δύο εκατομμύρια μικρομεσαίες επιχειρήσεις λειτουργούν στη χώρα αυτή και συμβάλλουν κατά 60% στη διαμόρφωση του ακαθάριστου εισοδήματος.

Στην Ελλάδα -θα σας δώσω μερικά συνταρακτικά στοιχεία- στο πρώτο δεκάμηνο του 1998 ογδόντα χιλιάδες μικρομεσαίες επιχειρήσεις έκλεισαν ή άλλαξαν δραστηριότητα. Η φορολογική επιβάρυνση, κυρίως λόγω των αντικειμενικών κριτηρίων, τα τελευταία χρόνια έχει αυξηθεί κατά 250%. Μόνο για το 1998 η αύξηση της φορολογικής επιβάρυνσης για τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις ήταν 27%. Και για το 1999 με τις τελευταίες αναπροσαρμογές που κάνετε θα ξεπεράσει το 20%. Σύμφωνα με στοιχεία του Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου οι ιδρύσεις μικρομεσαίων επιχειρήσεων στην τελευταία πενταετία είναι το 20%, δηλαδή το 1/5 των αντιστοίχων της προηγούμενης πενταετίας. Και οι μισές μικρομεσαίες επιχειρήσεις που ανοίγουν δεν επιβιώνουν ούτε τρία χρόνια.

Προσθέστε σ' αυτό μία πολιτική στον τουρισμό, που είναι εντελώς ανεπαρκής. Δεν θα μπω σε λεπτομέρειες σ' αυτό το τεράστιο ζήτημα που με δική μας πρωτοβουλία θα φέρουμε να απασχολήσει επισταμένως την Εθνική Αντιπροσωπεία.

Θα πω μόνο ότι δεν έχουμε στρατηγική για τον τουρισμό. Τον τουρισμό προσπαθούμε να τον αξιοποιήσουμε με προχειρότερες δυο ή τρεις μήνες το χρόνο, πουλώντας, προγραμματίστηκα και ασυντόνιστα, θάλασσα και ήλιο. Τον τουρισμό, που θα έπρεπε να είναι η επιδίωξή μας, να τον βάλλουμε σε δωδεκάμηνη βάση, αξιοποιώντας τις τεράστιες δυνατότητες που υπάρχουν και κυρίως την πολιτιστική φυσιογνωμία και κληρονομιά αυτού του έθνους.

Θέλω να πω και μια λέξη για την εμπορική ναυτιλία, δύο στοιχεία εξαιρετικά δυσάρεστα. Πρώτον, ότι στη χρονιά που πέρασε μειώθηκε το ναυτιλιακό συνάλλαγμα κατά 7% και, δεύτερον, ότι είχαμε επιδείνωση στην ήδη φθίνουσα πορεία των πλοίων που φέρουν την ελληνική σημαία.

Συνδέστε τα όλα αυτά με το φαινόμενο της δυναμικής της

ανεργίας και πρέπει να βγάλουμε ένα συμπέρασμα. Και μάλιστα ένα συμπέρασμα πέρα και πάνω από κόμματα, ότι μια χώρα, μια κοινωνία, που δεν δίνει ευκαιρίες στα παιδιά της, είναι μια κοινωνία που έχει εξαιρετικά επισφαλές το μέλλον της.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έρχομαι τώρα στο κράτος. Και θα επιμείνω στο κράτος, γιατί είναι ο μεγάλος ασθενής, είναι αυτό που χρειάζεται τις βαθιές τομές και μεταρρυθμίσεις, για τις οποίες δεν κάνετε τίποτε. Υπεκφεύγετε και δειλιάζετε.

Η ανάγκη των τομών είναι πανθομολογούμενη. Ακόμα και σεις το λέτε. Η ανάγκη της σύγκρουσης με τη στασιμότητα και την παρακμή είναι το βασικό αίτημα όλων των Ελληνίδων και όλων των Ελλήνων αδιακρίτως πολιτικών προτιμήσεων. Δεν το κάνετε όμως, γιατί προφανώς δεν έχετε ούτε την τόλμη ούτε τη βούληση.

Πρώτον, ασφάλεια. Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, τα κράτη υπάρχουν πριν από όλες τις άλλες υποχρεώσεις τους, για να εξασφαλίζουν μια προτεραιότητα. Το αίσθημα ασφάλειας του πολίτη, την προστασία της ζωής του, της τιμής του, της περιουσίας του. Αυτό σήμερα αμφισβητείται ολόένα και περισσότερο, για όλους τους Έλληνες, κυρίως εκείνους τους Έλληνες, που βέβαια δεν μπορούν να πληρώσουν για ιδιωτική προστασία, για ιδιωτική ασφάλεια, και πάνω απ' όλα για τους Έλληνες της περιφέρειας, τους Έλληνες ακρίτες των παραμεθωρίων περιοχών.

Δεύτερον, η κατάσταση της γραφειοκρατίας έχει φθάσει στο απροχώρητο. Σας είπα και άλλη φορά ότι, για να λειτουργήσει μια μεταλλευτική επιχείρηση, χρειάζονται εβδομήντα μία υπογραφές, πράγμα που σημαίνει ότι απαιτείται παραπάνω από έναμιση χρόνος, συχνά φθάνει στα τρία, για να φθάσει στο σημείο έναρξης λειτουργίας των εργασιών της.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Δ' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΤΣΑΡΟΣ)

Τρίτον, η κακή ποιότητα υπηρεσιών, που αποδεικνύει και μια βαθύτερη περιφρόνηση προς τον πολίτη από την παιδεία, στην οποία βέβαια θα επανέλθω, μέχρι την υγεία την καθημερινή συναλλαγή με τη Δημόσια Διοίκηση, είτε αυτό λέγεται εφορία είτε λέγεται πολεοδομία ή ό,τι άλλο.

Τέταρτον, η σπατάλη. Σας μίλησα πριν για το αφανές χρέος. Να το κάνουμε λίγο πιο συγκεκριμένο. Πολλές φορές εγείραμε το θέμα της Ολυμπιακής Αεροπορίας, αλλά κωφεύετε. Και αν δεν κωφεύετε τελείως, πάντως σιωπάτε απόλυτα.

Η Ολυμπιακή, γνωστό είναι σε τι κατάσταση βρίσκεται.

Είναι όμως επίσης γνωστό ότι ναυάγησε το πρόγραμμα εξυγίανσης και φορτώσατε στις πλάτες των Ελλήνων φορολογουμένων επτακόσια δισεκατομμύρια. Και ακόμα και τώρα δεν τολμάτε να κάνετε την εξυγιαντική τομή, που δεν είναι τίποτε άλλο παρά η προώθηση της πολιτικής της αποκρατικοποίησης.

Για τις αστικές συγκοινωνίες σεις ομολογήσατε, απ' αυτό το Βήμα, ότι η συνολική επιβάρυνση ξεπερνάει το ένα τρισεκατομμύριο. Παρ' όλα αυτά όμως επιμένετε στην επιλογή, γιατί είναι προφανές ότι εξυπηρετείτε τα συμφέροντα των λίγων και ευνοούμενων.

Ο Ο.Α.Ε., ο αμαρτωλός Οργανισμός ανασυγκρότησης των Επιχειρήσεων ξεπερνάει τα εξακόσια δισεκατομμύρια. Ο ΟΣΕ τα ίδια.

Και βέβαια οι αγροτικοί συνεταιρισμοί, για τους οποίους τόσο πολύ σας έχουμε καυτηριάσει και εμείς και άλλα κόμματα, αλλά τόσο πολύ αποφεύγετε να αγγίξετε το ζήτημα, πιστοποιούν απόλυτα ότι συνεχίζεται η σπατάλη. Άλλωστε ακόμα και σ' αυτόν τον προϋπολογισμό της εικονικής πραγματικότητας οι δημόσιες δαπάνες, κυρίως οι καταναλωτικές, αυξάνονται πέραν του πληθωρισμού, ενώ είναι γνωστό σε όλους τους Έλληνες ότι βρίθουν οι περιπτώσεις κακοδιαχείρισης.

Σας έχουμε κάνει πολλές φορές την πρόταση για μια ουσιαστική πολιτική περιστολής της δημόσιας σπατάλης, που θα στηρίζεται στον προϋπολογισμό της μηδενικής βάσης, στην αρχή ότι δεν υπάρχουν ανελαστικές δαπάνες, ότι κάθε δαπάνη χρήζει

επανεξέτασης, στην αρχή ότι όλος ο δημόσιος τομέας και κυρίως οι οργανισμοί και οι επιχειρήσεις του ευρύτερου δημόσιου τομέα θα υποχρεωθούν να υποβάλουν ισολογισμούς.

Διαφθορά. Δεν έχει ανάγκη καμία Ελληνίδα και κανένας Έλληνας να ακούσει οποιονδήποτε εξ ημών, ούτε και τον ομιλούντα, να υπογραμμίζει το φαινόμενο αυτό, γιατί έχει προσωπική εμπειρία, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι. Ξέρουν οι Έλληνες τι συμβαίνει και το ξέρουν και στο επίπεδο των αναθέσεων έργων, συμβάσεων ή και συμβάσεων προμηθειών του δημοσίου. Το ξέρουν ακόμα και στο επίπεδο της καθημερινής συναλλαγής. Το ξέρει πια και η κομισσιόν γι' αυτό καταγγέλλουν οι επίτροποι της Ευρωπαϊκής Επιτροπής τέτοια φαινόμενα, κυρίως σε ό,τι αφορά την εκτέλεση των έργων.

Κι εδώ σας έχουμε κάνει πρόταση, χρόνια τώρα -και μάλιστα με τη μορφή πρότασης νόμου- για τη σύσταση ανεξάρτητης διοικητικής αρχής, που θα ελέγχει τις συμβάσεις και τις προμήθειες του δημοσίου. Την απορρίπτετε συστηματικά. Την επαναφέρουμε, όχι γιατί ελπίζουμε ότι θα την κάνετε δεκτή, αλλά γιατί το θεωρούμε θέμα υψίστης εθνικής ευθύνης και μάλιστα όχι μόνο ευθύνης σε ό,τι αφορά τη διαχείριση και το σεβασμό του χρήματος των Ελλήνων φορολογουμένων, αλλά και ζήτημα που αφορά άμεσα στο γόητρο και την τιμή του πολιτικού κόσμου και της δημοκρατίας μας.

Έκτο κεφάλαιο σε ό,τι αφορά το κράτος: Διαρθρωτικές τομές. Σας θυμίζω ότι, όταν αναγκαστήκατε να φτάσετε στην υποτίμηση -και είναι απάτη να τη συνδέετε με την εισαγωγή στο μηχανισμό των ισοτιμιών, αυτό έπρεπε να γίνει έτσι κι αλλιώς, η υποτίμηση ήταν αποτέλεσμα κακής πολιτικής και μάλιστα αναξιοπίαστα παρουσιαζόμενης, σας θυμίζω τους ισχυρισμούς σας, εδώ σ' αυτήν την Αίθουσα, και του Πρωθυπουργού και όλων των κυβερνητικών παραγόντων: στη συζήτηση για τον προϋπολογισμό, πριν από έναν ακριβώς χρόνο, παρουσιάσατε μία δέσμη μέτρων, δήθεν τομών, που θα ήσασταν διατεθειμένοι να κάνετε, για να προωθήσετε διαρθρωτικές αλλαγές. Μάλιστα δεσμευθήκατε ότι περίπου ανά μήνα θα είχαμε και μία αποκρατικοποίηση. Οκτώ μήνες μετά πηγαίνετε από φιάσκο σε φιάσκο. Από την Ολυμπιακή στην Ιονική. Δεληή η τοποθέτησή σας για αποκρατικοποίηση της Ιονικής και εξαιρετικά καθυστερημένη, στα μέσα περίπου της θητείας.

Έστω όμως και σ' αυτή, με τον ερασιτεχνισμό που σας διακρίνει, με την προσπαθία πολιτικής -με συγχωρείτε για τον όρο- στέκουλας πάνω σε ένα τέτοιο κορυφαίο ζήτημα διαρθρωτικό, αλλά και σηματοδότησης, μηνυματοδότησης προς τις ελληνικές και τις ξένες αγορές, βουλιάζατε. Και το ίδιο πάθατε και με τα Καταστήματα Αφορολογήτων Ειδών.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι παταγώδης η αποτυχία σας στον τομέα των διαρθρωτικών τομών. Εμείς επαναφέρουμε την πρότασή μας. Τουλάχιστον ελάτε να συμφωνήσετε στο πλαίσιο για την αποκρατικοποίηση, που σας έχουμε προτείνει -και σας το έχουμε υποβάλει και με συγκεκριμένη πρόταση νόμου- εδώ και πολλούς μήνες.

Ένα άλλο τεράστιο κεφάλαιο, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, που αφορά στην πραγματική οικονομία, αλλά και στην ανεπάρκεια του κράτους να αξιοποιήσει ακόμα και τις ευκαιρίες που προσφέρονται: Κοινοτικό Πλαίσιο Στήριξης. Ένας χρόνος μένει για τη λήξη του δεύτερου, του γνωστού ως δεύτερου Πακέτου Ντελόρ και η απορροφητικότητα μας είναι κάτω από 50%.

Η Ελλάδα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι η τελευταία στην Ευρωπαϊκή Ένωση από πλευράς απορροφητικότητας. Και μάλιστα, αποκτά το επιχείρημα αυτό πολύ μεγαλύτερη βαρύτητα, γίνεται εξαιρετικά δυσοίωνα, αν λάβει κανείς υπόψη του το εξής: για την Ελλάδα οι κοινοτικές χρηματοδοτήσεις είχαν τη μεγαλύτερη συμμετοχή στην ανάπτυξη απ' όλες τις άλλες χώρες συνοχής στη περίοδο 1994-1999. Παρ' όλα αυτά η Ελλάδα έχει τη μικρότερη ανάπτυξη και τη μεγαλύτερη απόκλιση από τον κοινοτικό μέσο όρο.

Το ύψος συμμετοχής για την Ελλάδα ήταν στο 6%, για την Πορτογαλία στο 5,5%, για την Ιρλανδία στο 3,3% και για την Ισπανία στο 2,6%. Αυτό είναι άμεσα συνδεδεμένο με τη στασιμότητα, με την εικόνα τέλματος που παρουσιάζουν σχεδόν όλα τα μεγάλα έργα υποδομής.

Η Εγνατία λιμνάζει. Και, βέβαια, οι ισχυρισμοί ότι θα ήταν έτοιμη το 2000 έχουν από καιρό ξεχαστεί. Μασήθηκαν τα λόγια και οι δεσμεύσεις. Το ΜΕΤΡΟ της Αθήνας ξέρουμε όλοι τι προβλήματα έχει και τελικά, πόσο μεγαλύτερη θα είναι η επιβάρυνση από την αρχική πρόβλεψη.

Το ΜΕΤΡΟ της Θεσσαλονίκης είναι μια υπόθεση, που εγείρει τεράστια ερωτηματικά. Και έρχεστε εδώ να απολογηθείτε, όχι μόνο για την καθυστέρηση, αλλά και γι' αυτά που φαίνεται ότι μηχανεύετε.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

Το αεροδρόμιο της Θεσσαλονίκης, ένα έργο κορυφαίας, στρατηγικής σημασίας για τη χώρα και μάλιστα στη λογική της "διείσδυσης" ή καλύτερα συνεργασίας οικονομικής με τον ευρύτερο χώρο της Νοτιοανατολικής Ευρώπης, εξακολουθεί να έχει την πτωχοπροδρομική, την επαρχιακή του μορφή. Και εδώ οφείλω να θέσω και δυο θέματα ακόμα.

Ολυμπιακοί Αγώνες: Πέρασαν δεκαπέντε, δεκαέξι μήνες από την ανάθεση, που όλοι και όλες μαζί χαρήκαμε. Και σ' αυτούς τους δεκαπέντε, δεκαέξι μήνες δεν έχετε κάνει τίποτε. Μου θυμίζει η προχειρότητα και η ανικανότητα, με την οποία χειρίζεστε ένα τόσο κορυφαίο θέμα, σε μεγένθυση το ναυάγιό σας σε ένα άλλο σημαντικό θέμα, το πώς χειριστήκατε την Πολιτιστική Πρωτεύουσα της Θεσσαλονίκης.

Έρχεται τώρα η συζήτηση στο τρίτο -και τελευταίο προφανώς- Κοινοτικό Πλαίσιο Στήριξης, το Πακέτο Σαντέρ.

Ευθέως, λοιπόν, σας λέμε ότι δεν σας εμπιστευόμαστε ούτε τη διαπραγμάτευση ούτε το σχεδιασμό του, γιατί τα έργα και οι ημέρες σας δεν επιτρέπουν στοιχειωδώς τέτοια σχέση εμπιστοσύνης.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

Και γι' αυτό είναι ανάγκη να κάσουμε όλοι μαζί από τώρα να συζητήσουμε και να εξασφαλίσουμε αυτόν τον εθνικό σχεδιασμό. Θα είναι η τελευταία μεγάλη ευκαιρία που αποκτά ακόμα μεγαλύτερη σημασία μετά την αποτυχία του δευτέρου. Και, στο κάτω κάτω της γραφής, κύριε Πρωθυπουργέ και κύριοι της Κυβέρνησης, το οφείτετε για λόγους δεοντολογίας και πολιτικού ήθους, γιατί δεν θα είσθε κυβέρνηση, για να το εκτελέσετε το Πακέτο Σαντέρ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

Έρχομαι τώρα σε ένα άλλο τεράστιο ζήτημα, τους φόρους.

Η αδυναμία συγκράτησης των δαπανών, η αδυναμία επίτευξης υψηλών ρυθμών ανάπτυξης και η προφανής αδυναμία εξορθολογισμού του φορολογικού συστήματος έχουν οδηγήσει και συνεχίζουν να οδηγούν σε μια άνευ προηγουμένου φορολογική επιδρομή.

Στην τελευταία πενταετία διπλασιάστηκαν οι φόροι. Από 4,5 τρισεκατομμύρια έχουν φθάσει τα δέκα τρισεκατομμύρια (10.000.000.000.000). Ενώ προ πενταετίας, κατά μέσο όρο, το κάθε ελληνικό νοικοκυριό πλήρωνε ένα εκατομμύριο διακόσιες πενήντα χιλιάδες (1.250.000) δραχμές φόρους, τώρα αυτό έχει φθάσει τα δυο εκατομμύρια επτακόσιες χιλιάδες (2.700.000) δραχμές.

Τα τελευταία τέσσερα χρόνια έχετε ψηφίσει δεκαέξι καινούριους φορολογικούς νόμους και έχετε επιβάλει ογδόντα τέσσερις νέες φορολογικές επιβαρύνσεις.

Το 1998, παρά τους ψευδείς ισχυρισμούς σ' αυτήν εδώ την Αίθουσα, κατά τη συζήτηση του προϋπολογισμού, ότι δεν θα επιβληθούν νέοι φόροι, επιβλήθηκαν είκοσι έξι νέες φορολογικές επιβαρύνσεις. Και το 1999 είναι προφανές -και αποδεικνύεται από στοιχεία- ότι οι Έλληνες θα επιβαρυνθούν με πρόσθετους φόρους εξακοσίων δισεκατομμυρίων (600.000.000.000) δραχμών.

Το τερτίπι ότι δήθεν δεν εισάγονται καινούργιοι φόροι είναι παλιό και δεν πιάνει πια, γιατί έχετε μάθει βέβαια το τέχνασμα να αυξάνετε τους υπάρχοντες φόρους. Το αποτέλεσμα, όμως, είναι ένα και το αυτό: Οι Έλληνες φορολογούμενοι επιβαρύνονται περισσότερο, οι φορολογικά συνεπέστεροι, δηλαδή οι εισοδηματικά ασθενέστεροι, επιβαρύνονται ολοένα και περισσότερο και κλίμα αποθάρρυνσης για τις επενδύσεις και την ανάπτυξη εξακολουθεί να επικρατεί.

Θέλω, όμως, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, να τραβήξω την

προσοχή σας για ελάχιστα λεπτά στο ζήτημα της φοροδιαφυγής, για το οποίο τόσα συνήθως έχετε να πείτε.

Σημείωση πρώτη: Τα έσοδα από τον περιορισμό της φοροδιαφυγής είναι πενιχρότατα και μάλιστα ως ποσοστό στο σύνολο των φορολογικών εσόδων μειώνονται. Το 1993 ήταν 2,40%, το 1998 είναι στο 1,89%.

Δεύτερον, οι βεβαιωθέντες ληξιπρόθεσμοι φόροι διπλασιάστηκαν το 1998, έφθασαν τα τρία τρισεκατομμύρια επτακόσια δισεκατομμύρια (3.700.000.000.000) δραχμές και μάλιστα περίπου τα μισά τα χρωστά το δημόσιο και ο ευρύτερος δημόσιος τομέας.

Τρίτον, επιτέλους τι γίνεται με το TAXIS; Το λέω αυτό, γιατί θυμάμαι τη δέσμευση ότι θα είναι σε πλήρη λειτουργία τον Απρίλιο του 1997. Παρήλθαν έκτοτε είκοσι συναπτοί ολόκληροι μήνες και εμφανίζονται πού και πού δημοσιεύματα και δηλώσεις περί αισιοδοξίας της Κυβέρνησης ότι το πράγμα προωθείται. Η βασική δέσμευση ανεπάρχη πανηγυρικά. Είναι προφανές ότι αποκλείεται μέσα στην επόμενη διετία να ολοκληρωθεί. Και προκύπτει -και σας εφιστώ την προσοχή- μείζον ζήτημα κατά πόσο η εφαρμοσμένη τεχνολογία και του hardware και του software που προμηθευτήκατε, θα επαρκεί, θα είναι βιώσιμη, θα είναι συμβατή με τις ανάγκες και τα δεδομένα του χρόνου, που θα αρχίσει να εφαρμόζεται.

Ποιοι είναι απ' αυτήν την φορολογική επιδρομή οι κυρίως πληττόμενοι; Οι μισθωτοί, οι συνταξιούχοι, οι μικρομεσαίες επιχειρήσεις και οι ελεύθεροι επαγγελματίες. Και εδώ σας έχουμε κάνει επανειλημμένα την πρόταση, που βέβαια συνδέεται με την πολιτική συγκράτησης των δαπανών, ότι είναι ανάγκη η χώρα να αποκτήσει σταθερό φορολογικό σύστημα με ορίζοντα τουλάχιστον τετραετίας, για λόγους που δεν χρειάζεται να επαναλαμβάνω.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Πρόεδρος της Βουλής κ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ)

Οι αιφνιδιασμοί, η κακότητα αντιμετώπισης των πολιτών, που μάλιστα δεν βλέπουν τα χρήματά τους να μετουσιώνονται σε πολιτικές και δράσεις υπέρ των συμφερόντων τους, και πάνω απ' όλα η αναδρομική επιβολή φόρων, αποδεικνύουν κυβέρνηση κατώτερη των περιστάσεων και κράτος που έχει χαρακτηριστικά τριτοκοσμικά.

Εμείς επιμένουμε στην πρότασή μας ότι πρέπει να καταργηθούν τα αντικειμενικά κριτήρια.

Επιμένουμε στην πρότασή μας για την κατάργηση του φόρου δήθεν μεγάλης ακίνητης περιουσίας, για τον οποίο σας θυμίζω ότι με δικά σας στοιχεία απεδείχθη ότι τα έσοδα του δημοσίου για την είσπραξή του είναι μεγαλύτερα από τα έσοδα.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι επίσης σημαντική προτεραιότητα για εμάς ο διπλασιασμός του αφορολογήτου. Δεν μπορεί οι ίδιοι -και μάλιστα εκείνοι που δεν μπορούν να αποφύγουν τη φορολογική επιδρομή- να είναι αυτοί που κυρίως παίρνουν στην πλάτη τους την αποτυχία της δικής σας οικονομικής πολιτικής.

Έρχομαι σε ένα άλλο μεγάλο κεφάλαιο. Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι για μας η μεγαλύτερη, η ουσιαστικότερη διαρθρωτική τομή είναι η παιδεία, για λόγους που φαντάζομαι ότι δεν χρειάζεται να εξηγήσω. Φαντάζομαι τουλάχιστον ότι σε επίπεδο αρχής θα συμφωνούσαμε όλοι. Όχι μόνο γιατί ζούμε στην εποχή της κοινωνίας της γνώσης και αυτό θα βαίνει αυξανόμενο στα χρόνια και στις δεκαετίες που έρχονται, όχι μόνο γιατί αυξάνεται κατακόρυφα ο ανταγωνισμός σε διεθνές επίπεδο. Όταν λέμε παγκοσμιοποίηση δεν είναι απλώς τεχνικές οικονομικών συναλλαγών ή ταχύτερη διακίνηση, σχεδόν απρόσκοπτη διακίνηση, ανθρώπων, κεφαλαίων, υπηρεσιών, είναι πάνω απ' όλα αυξημένος ανταγωνισμός, με τα καλά που έχει αυτός σε ό,τι αφορά την απόδοση του οικονομικού συστήματος, αλλά αναμφισβήτητο και με τις δυσκολίες που δημιουργεί, τους κινδύνους κυρίως για εκείνους που δεν είναι προετοιμασμένοι ως μέλη της κοινωνίας τους ν'αντιμετωπίσουν τους όρους του αυξανόμενου ανταγωνισμού.

Τρίτη επισήμανση είναι ότι η παιδεία -και μάλιστα η πρόσβαση στη σύγχρονη γνώση, που συνδέεται με τις νέες τεχνολογίες και την πληροφορική- μαζί με τις ευκαιρίες που

διανοίγει, αποτελεί και το νέο κριτήριο ανισότητας. Η κατάταξη μεταξύ των κρατών, αλλά και οι διαχωρισμοί μέσα στις ίδιες τις κοινωνίες, κυρίως πια θα γίνονται με κριτήριο ποιος, είτε κοινωνία αλλά είτε και πολίτης, θα έχει τη δυνατότητα ν' αξιοποιήσει αυτές τις ευκαιρίες και ποιος θα έχει αποκλειστεί απ' αυτήν, γιατί δεν θα έχει εφοδιαστεί με τα αναγκαία και επαρκή εφόδια, άρα θα οδηγείται με μαθηματική ακρίβεια στην περιθωριοποίηση.

Τέταρτον, η παιδεία έχει και έναν αναδιανεμητικό ρόλο. Και τι εννοώ; Η ευκαιρία των εισοδηματικά ασθενέστερων να μπορέσουν να σταθούν στο σύγχρονο κόσμο, να ξεπεράσουν, αν θέλετε, το όχι ικανοποιητικό σημείο αφετηρίας τους, είναι οι λεωφόροι που διανοίγονται από την παιδεία. Και τέλος, ειδικά για την Ελλάδα, όπου θα επιμείνω πως έχουμε το μεγάλο δυνάμει στρατηγικό και συγκριτικό πλεονέκτημα, μπορεί και πρέπει να αποτελέσει ουσιαστικό συντελεστή ανάπτυξης.

Η σημερινή εικόνα θυμίζει ναυάγιο. Οι δαπάνες για την παιδεία υπολείπονται δραματικά όλων των χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Οι απορροφήσεις από το δεύτερο Κοινοτικό Πλαίσιο Στήριξης σε ό,τι αφορά την παιδεία κυμαίνονται στο 20%. Η δε δήθεν μεταρρύθμιση που ορθώς αποκαλείται "απορρύθμιση της παιδείας" έχει οδηγήσει σε μία άνευ προηγουμένου αναστάτωση. Αναστάτωση προβλεπόμενη, γιατί έγινε με προχειρότητα χωρίς μελέτη, χωρίς σχεδιασμό και στην ουσία κατατείνει στο να πολλαπλασιάζει τις εξετάσεις για τους μαθητές, να τους γεμίζει με άγχος και ανασφάλεια και από την άλλη πλευρά να επιβαρύνει ιδιαίτερα τους οικογενειακούς προϋπολογισμούς. Με μέτριους υπολογισμούς να σας πω μόνο ότι μία οικογένεια, που την σπρώχνετε σήμερα να στείλει την κόρη ή τον γιο που φοιτά στη Β' λυκείου, στο φροντιστήριο, θα επιβαρυνθεί επιπροσθέτως, τουλάχιστον με εκατό χιλιάδες. Θύματα, λοιπόν, αυτών των ερασιτεχνισμών είναι τα παιδιά, οι νέοι και οι οικογένειές τους. Δηλαδή σχεδόν το σύνολο της ελληνικής κοινωνίας. Και το Μάη του '98, όταν είχαμε προκαλέσει τη συζήτηση προ ημερησίας διατάξεως για θέματα παιδείας, σας τα είχαμε επισημάνει αυτά. Αλλά δεν ακούγατε! Μάλιστα, είχατε φτάσει να λιοδωρείτε. Κωφεύατε με περίσσια αλαζονεία, απόμακρο από την πραγματικότητα. Και σήμερα παρακολουθείτε το ναυάγιο, που εσείς προκαλέσατε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, επανειλημμένα σας έχω παρουσιάσει τις θέσεις μας για την παιδεία. Όμως, ειδικά στο ζήτημα αυτό επιτρέψτε μου να επιμείνω ενώπιόν σας ότι εκεί που έχει φτάσει το πράγμα δεν είναι πια τόσο αντικείμενο διαφορετικών θέσεων των όποιων κομμάτων, των όποιων προσώπων, όσο καλές και αν είναι οι προθέσεις. Γιατί έχουμε μία κεκτημένη, εξαιρετική πραγματική κοινή εμπειρία.

Δηλαδή την εμπειρία ότι εδώ και πολλά χρόνια δήθεν μεταρρυθμίσεις ή και ουσιαστικές μεταρρυθμίσεις διαδρόνουν ή μια την άλλη, όχι μόνο από κυβέρνηση σε κυβέρνηση, αλλά ακόμα χειρότερα, από πρόσωπο σε πρόσωπο στην ίδια κυβέρνηση, με αποτέλεσμα και αν υπάρχουν ορισμένα θετικά στοιχεία να πηγαίνουν χαμένα και τελικά να σπρώχνουν τους νέους ανθρώπους σε αδιέξοδο.

Εμείς πιστεύουμε και το λέμε για μια ακόμα φορά ότι εδώ χρειάζεται πάνω απ' όλα μεγάλη καρδιά, πάνω από κομματικές προτιμήσεις και προκαταλήψεις. Χρειάζεται μια πολιτική που θα έχει ορίζοντα εικοσαετίας και θα μας δεσμεύσει όλες και όλους, μια πολιτική που θα έχει διαχρονικότητα και πάνω απ' όλα θα αποσκοπεί να κτίσει τη σχέση εμπιστοσύνης με τους πολίτες και κυρίως τους νέους. Αυτό σημαίνει μια διαδικασία απροσχημάτιστου, απροκατάληπτου, ουσιαστικού και ειλικρινούς εθνικού διαλόγου, αφού βέβαια ανασταλούν οι επίμαχες ρυθμίσεις της απορύθμισης που εισαγάγατε.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

Στο σημείο αυτό θα ήθελα να σας πω ότι είμαστε διατεθειμένοι να βάλουμε νερό στο κρασί των δικών μας απόψεων για το τι θα πρέπει να γίνει στην παιδεία. Και σας το λέω αυτό, γιατί εκτιμούμε πως η προτεραιότητα να συμφωνήσουμε τουλάχιστον στα βασικά, στα θεμελιώδη σημεία σε μια μακρόπνοη πολιτική παιδείας είναι πολύ μεγαλύτερη προτεραιότητα από τις όποιες σημαντικές κατά

την άποψή μου και των συναδέλφων της Νέας Δημοκρατίας επιμέρους απόψεις μας.

Επιτέλους, κυρίες και κύριοι της Κυβέρνησης, κάντε κάτι θετικό. Δείξτε ότι παίρνετε το μήνυμα τουλάχιστον σε αυτόν τον εθνικά τόσο κρίσιμο τομέα. Επιτέλους, ακούστε μας μόνο έστω σ' αυτό.

Σας θυμίζω ότι η δύναμη της αυτοκριτικής, η αναγνώριση του λάθους, η υποχώρηση από λάθος, δεν είναι απόδειξη αδυναμίας, αλλά είναι δείγμα δύναμης. Από το αν θα μας ακούσετε ή όχι σ' αυτό το σημείο, θα αποδείξετε κατά πόσον είστε οριστικά προσανατολισμένοι σε μια πορεία διαρκώς μεγαλύτερης αποδυνάμωσης.

Εδώ θέλω να κάνω μια παρατήρηση. Άκουσα τις τελευταίες ημέρες, με λύπη, να επιχειρείται η μετάθεση των ευθυνών από το δραματικό ναυάγιο, στο οποίο έχετε σπρώξει την παιδεία, στα κόμματα της Αντιπολίτευσης και μάλιστα στη Νέα Δημοκρατία. Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θέλω να σας θυμίσω ότι στη φιλοσοφία μας, στο σύστημα αξιών, ιδεών, αρχών που υπηρετούμε, οι διεκδικήσεις και οι διαμαρτυρίες που αποβαίνουν σε βάρος των συμπολιτών μας, δεν έχουν χώρο. Δεν το κάναμε ποτέ, δεν το κάναμε για κανέναν και για καμία.

Επειδή όμως επιχειρείτε να βρείτε φθηνούς τρόπους, τουλάχιστον επιμερισμού των ευθυνών, θέλω να σας θυμίσω, ότι "στο σπίτι του κρεμασμένου δεν μιλάνε για σκοινί".

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

Και αυτό, γιατί τις νοοτροπίες των καταλήψεων, του κλεισίματος των δρόμων, της περιφρόνησης προς τους συμπολίτες στη δημόσια υπηρεσία, του ξεγυμνώματος συναδέλφων...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ: Και της αμνηστίας μετά, με νόμο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ (Πρόεδρος της Νέας Δημοκρατίας): ...της κατάληψης και της καύσης νομαρχιών, ακόμα και της καύσης σημαίων, εσείς τις διδάξατε.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έρχομαι τώρα στο μεγάλο ζήτημα της ελληνικής περιφέρειας. Και το λέω αυτό, διότι είναι ανιστόρητος όποιος δεν αντιλαμβάνεται ότι το μέλλον της Ελλάδας είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με την ισόρροπη ανάπτυξη, μ' άλλα λόγια με την ανάπτυξη της ελληνικής περιφέρειας. Εδώ θα θίξω δυο ζητήματα. Το πρώτο έχει να κάνει με την αυτοδιοίκηση πρώτου και δεύτερου βαθμού, από την οποία εξακολουθείτε να υπεξαιρείτε θεσμοθετημένους πόρους. Μιλάτε για αυτοδιοίκηση, αλλά στην ουσία την υπονομεύετε έτσι.

Το δεύτερο είναι ότι σ' αυτόν τον τομέα -και μάλιστα με πρόσφατες τις εκλογές για την αυτοδιοίκηση- δίνεται μία μεγάλη ευκαιρία να στηριχθούμε ως έθνος, ως λαός, ως κοινωνία πάνω της, για να μπορέσει να διεκδικήσει εκείνα που χρειάζεται για τους πολίτες και τις τοπικές κοινωνίες.

Θέλω να σας πω ότι εμείς δεν είδαμε τα αποτελέσματα των εκλογών αυτών ως κομματική νίκη. Τα είδαμε ως νίκη για την αυτοδιοίκηση και σας εξηγώ για μία ακόμα φορά γιατί. Γιατί πιστεύουμε ότι στην αυτοδιοίκηση προέχει και πρέπει να προτανέει ο διεκδικητικός ρόλος έναντι της κεντρικής εξουσίας, ο ρόλος της πρόταξης του συμφέροντος της τοπικής κοινωνίας.

Και λίγα λόγια τώρα για ένα τεράστιο ζήτημα: αγροτικός τομέας. Εκεί τα πράγματα ίσως είναι χειρότερα από όλες τις άλλες περιπτώσεις ναυαγίου που σας περιέγραψα. Σύμφωνα με την EUROSTAT υπάρχει μία συνεχής διαχρονική πτώση του αγροτικού εισοδήματος. Το 1996 η πτώση ήταν στο 2,5%, το 1997 στο 2,6% και το 1998 έφθασε στο 3,8%.

Σύμφωνα με μελέτη του ΚΕΠΕ, τρία στα δέκα αγροτικά νοικοκυριά ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας. Και εδώ η πολιτική σας παραμένει εκείνη που ήταν πάντα, μία πολιτική κοντόφθαλμη που προτάσσει τις κομματικές σας ή μικροπολιτικές σας προτεραιότητες. Διακόσια δισεκατομμύρια πεταμένα για χρέη των αγροτικών συνεταιρισμών -προσοχή! Χωρίς

κανένα κριτήριο νομιμότητας και βιωσιμότητας. Αμετανόητοι συνεχίζετε. Η ΕΛΛΑΙΟΥΡΓΙΚΗ έχει ξεπεράσει τα εβδομήντα δισεκατομμύρια χρέος και δεν έχει καμία πιθανότητα, καμία ελπίδα εξυγίανσης. Επιμένετε όμως.

Για την Αγροτική Τράπεζα ο απελθών πρώην Διοικητής είχε πει το 1997, όταν απομακρύνθηκε, ότι τα ανεπίδεκτα είσπραξης χρέη της ΑΤΕ ξεπερνούσαν τα τετρακόσια εβδομήντα δισεκατομμύρια (470.000.000.000) δραχμές. Είναι προφανές ότι τώρα είναι περισσότερα. Γιατί το λέω αυτό; Όχι για να σας κουράσω με αριθμούς, αλλά γιατί αυτό αποδεικνύει για ποιο λόγο η ΑΤΕ, από αρωγός του Έλληνα παραγωγού, από μέσο διευκόλυνσης στην πρόσβασή του στο πιστωτικό σύστημα, έχει γίνει εχθρός του, τύραννος και διώκτης του. Ενώ επιδοτούνται τα επιτόκια κατά μία και δύο ποσοστιαίες μονάδες, τελικά καταλήγουν στον παραγωγό δύο και τέσσερις ποσοστιαίες μονάδες πάνω από αυτά των εμπορικών τραπεζών. Αυτή είναι η εξαθλίωση της αγροτικής σας πολιτικής. Προσθέστε σ' αυτό ότι χάσαμε στην Ευρωπαϊκή Ένωση όλες τις μάχες για όλα τα προϊόντα, για το βαμβάκι, για τον καπνό, για το σκληρό σιτάρι, για τα σπυροειδή, για το ελαιόλαδο, για το γάλα.

Και εδώ σας έχουμε κάνει προτάσεις, συγκεκριμένες προτάσεις. Αφού είναι δύσκολο πράγματι στον ανατέλλοντα πιο ανταγωνιστικό κόσμο να πολεμήσουμε για αυξημένες τιμές στήριξης, θα πρέπει να κατευθυνθούμε σε μία αποτελεσματική μείωση του κόστους παραγωγής, κυρίως σε ό,τι αφορά τα καύσιμα, το ρεύμα και το ΦΠΑ για τα αγροτικά μηχανήματα.

Επιτέλους, είναι ανάγκη να καταλάβει ο Πρωθυπουργός ότι θα πρέπει να διαπραγματευθεί ο ίδιος -και σκληρά- για τα θέματα που αφορούν στον ελληνικό πρωτογενή τομέα. Το κάνει ο Αθνάρ, το κάνει ο Πορτογάλος, το κάνουν οι Πρωθυπουργοί όλων των χωρών, που έχουν αγροτικά ενδιαφέροντα. Μόνο ο κ. Σημίτης απουσιάζει, με αποτέλεσμα σήμερα να κινδυνεύουμε. Και δεν είναι νέα απειλή η σταδιακή επανεθνικοποίηση της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής. Όλα αυτά είναι τεράστιας σημασίας θέματα, τα οποία χρήζουν όχι θεωρητικών απαντήσεων, χρήζουν πολιτικών δράσεων και από αυτά, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν κρίνεσθε μόνο εσείς, αλλά σε ένα βαθμό -και αυτό είναι το ατύχημα- κρίνεται η προοπτική για τους Έλληνες παραγωγούς.

Κυρίες και κύριοι συναδελφοί, το είπα και στην αρχή της ομιλίας μου, θα το επαναλάβω και τώρα. Η κρίση που όλοι βιώνουμε θα συνεχίσει να υφίσταται, εφόσον η παρούσα Κυβέρνηση παραμένει στην εξουσία. Μια Κυβέρνηση και ένας Πρωθυπουργός που είναι αποκομμένοι από την κοινωνία, μια Κυβέρνηση και ένας Πρωθυπουργός που είναι δραματικά αποδυναμωμένοι, μια Κυβέρνηση και ένας Πρωθυπουργός, που έχουν στήριγμά τους ένα βαθιά διχασμένο κόμμα, μια Κυβέρνηση και ένας Πρωθυπουργός που έχουν αποξενώσει το μέσο Έλληνα και που υπονομεύουν τελικά, με την αναποτελεσματικότητά τους, και την κοινωνική συνοχή. Μια Κυβέρνηση και ένας Πρωθυπουργός που καταφεύγουν με περισσή αυταρέσκεια ολόένα και περισσότερο στη δεικτολογία, γιατί χάνουν τη μάχη της καθημερινότητας, τη μάχη της πραγματικότητας. Ζητούν από τους πολίτες να εμπιστευθούν τους δείκτες που τους παρουσιάζουν και όχι εκείνα που οι πολίτες ζουν στο πετσί τους και βιώνουν καθημερινά.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

Και έτσι ο μεν Έλληνας ζει το δύσκολο πρόβλημα της πραγματικότητας, της σκληρής πραγματικότητας, ενώ οι άνθρωποι της εξουσίας με επικεφαλής τον Πρωθυπουργό, ζουν στον κόσμο της φαντασίας, έναν κόσμο κατά φαντασία, όπου υποτίθεται ότι όλα πάνε καλά.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, για μας, πρώτη προτεραιότητα μέχρι να κλείσει η σημερινή θλιβερή σελίδα της πολιτικής μας πορείας του τόπου, είναι να σταθούμε δίπλα στον πολίτη και τις αγωνίες του. Να επισημαίνουμε καθημερινά και με αυστηρότητα τις αδιέξοδες επιλογές της Κυβέρνησής σας, να προβάλλουμε τις δικές μας επιλογές. Επιλογές, που έχουν έναν άξονα να είμαστε ασυμβίβαστοι με τα φαινόμενα της παρακμής. Επιλογές που οδηγούν τον τόπο στην αφηρησιά για ένα νέο ξεκίνημα με πρωτοπορία τους νέους ανθρώπους, για τους νέους ανθρώπους

στη χώρα μας.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, εμείς κοιτάζουμε προς την Ελλάδα του αύριο, μία Ελλάδα όχι αγκιστρωμένη στο χθες, στις προκαταλήψεις του χθες, στα χαράκωματα του χθες. Τα πραγματικά και διογκούμενα προβλήματα για την Ελληνίδα και τον Έλληνα, κυρίως για τους νέους ανθρώπους, δεν έχουν ούτε χρώματα ούτε στηρίζονται και κρίνονται σε βάση διχασμών πριν από τριάντα ή πενήντα ή ογδόντα χρόνια. Εμείς θέλουμε μία Ελλάδα πραγματικά ανταγωνιστική, όχι ουραγό στις διεθνείς και ευρωπαϊκές εξελίξεις, αλλά τουλάχιστον ισότιμη με τη φιλοδοξία να γίνει πάλι κάποτε πρωτοπόρος. Μία Ελλάδα, που θα δίνει ευκαιρίες σε όλα της τα παιδιά, μία Ελλάδα που δεν θα αισθάνεται αναγκασμένη να υιοθετεί δουλποτρεπίες συμπεριφορές, αλλά μία Ελλάδα, που θα είναι μέσα στην ευρωπαϊκή οικογένεια, περήφανη, με αυτοπεποίθηση να προωθεί τη δική της ταυτότητα, τη δική της πορεία, τη δική της πολιτική, τη δική της ζωτικότητα.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν ταιριάζει στο λαό μας, δεν ταιριάζει στις Ελληνίδες και στους Έλληνες η υστέρηση, η έλλειψη αυτοπεποίθησης, ο ευνουχισμός. Αυτό το έθνος έχει μία πολύ μακρά πορεία, για να συμβιβάζεται με τέτοιους όρους. Είναι ανάγκη, χρειάζεται επιειγόντως ένα άλμα εποχής, ένα άλμα ποιότητας, αποτελέσματος, αξιοπιστίας.

Και είμαι βέβαιος ότι μαζί με όλες τις υγιείς δυνάμεις αυτού του τόπου, στο προσεχές μέλλον θα το επιτύχουμε.

Σας ευχαριστώ.

(Παρατεταμένα χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Ο Υπουργός Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών κ. Γιάννος Παπαντωνίου έχει το λόγο.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΙΟΥΦΑΣ: Κύριε Πρόεδρε, θα μιλήσω εγώ μετά.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Κύριοι συνάδελφοι, κατά σειρά, όπως έχουν ζητήσει μέχρι τώρα να μιλήσουν είναι: ο κ. Παπαντωνίου, ο κ. Αρσένης, ο κ. Κολοζώφ. Εζήτησε τώρα και ο κ. Σιούφας.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΙΟΥΦΑΣ: Θα υπάρξει αντίλογος.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Ακούστε, κάποιος πρέπει κάποτε να υπερασπιστεί και το Προεδρείο και τον Κανονισμό. Δεν είναι δυνατόν ο καθένας να βλέπει την πλευρά του, μόνο αυτό που τον αφορά και τίποτε άλλο. Δεν λειτουργεί το Σύμμα αλλιώς.

Ορίστε, κύριε Υπουργέ.

ΓΙΑΝΝΟΣ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ (Υπουργός Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, κατά το σύστημα το οποίο έχει εφαρμοσθεί από τη Νέα Δημοκρατία στις τελευταίες απίπαρθσεις στην Εθνική μας Αντιπροσωπεία, ο Πρόεδρος της ο κ. Καραμανλής απέρχεται, επιλέγει τη φυγή από τη συζήτηση, το διάλογο.

(Θόρυβος από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΙΟΥΦΑΣ: Ο Πρωθυπουργός πού είναι;

ΓΙΑΝΝΟΣ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ (Υπουργός Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών): Είναι αυτό ένα ακόμα δείγμα της πίστης σας στους θεσμούς της δημοκρατίας. Ο διάλογος είναι η βάση του δημοκρατικού μας πολιτεύματος. Εσείς αποχωρείτε όταν κάνετε το μονόλογό σας. Δεν τολμάτε καν να ακούσετε την απάντηση. Και είναι χαρακτηριστικό ότι μαζί με τον Πρόεδρό σας οι περισσότεροι από τους συναδέλφους της Νέας Δημοκρατίας έχουν αποχωρήσει από την Αίθουσα. Είμαι υποχρεωμένος, αγαπητοί συνάδελφοι, να καταδικάσω αυτήν την αντιδημοκρατική συμπεριφορά.

(Θόρυβος-διαμαρτυρίες από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ: Είναι σωστό ο Πρωθυπουργός να μην παρίσταται όταν μιλάει ο Αρχηγός της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης; Είναι ντροπή!

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Παρακαλώ, μη διακόπτετε!